

This entry is part 2 of 12 in the series Americká Pravda

Americká Pravda

Americká Pravda: Rasa, inteligence a bohatství – co nám o tomto tabuizovaném tématu říkají fakta

Americká Pravda: Atentáty Mosadu, část 7

Americká Pravda: Atentáty Mosadu, část 6

Americká Pravda: Atentáty Mosadu, část 5

Americká Pravda: Atentáty Mosadu, část 4

Americká Pravda: Atentáty Mosadu, část 3

Americká Pravda: Atentáty Mosadu, část 2

Americká Pravda: Atentáty Mosadu, část 1

Americká Pravda: Bolševická revoluce a její důsledky, část 2

Americká Pravda: Bolševická revoluce a její důsledky, část 1

Americká Pravda: Ku Klux Klan a hromadné rasistické vraždění

David Irving a jeho fascinující historiografie

Zítří ráno vstanu a vyskočím z 18. patra aneb neštěstí nechodí po horách, ale po oponentech izraelské politiky, jako byl třeba James Forrestal...

Předchozí části série si můžete přečíst zde: **1), 2), 3), 4), 5), 6)** .

Podivná smrt Jamese Forrestala a další mrtví

Jakmile si člověk připustí možnost, že za vraždou prezidenta Johna F. Kennedy stál s velkou pravděpodobností Mosad, vyvstává u něj potřeba přehodnotit celé jeho porozumění amerických poválečných dějin.

Atentát na JFK byl dost možná nejslavnější událostí druhé poloviny 20. století, která vyvolala skutečnou smršť rozborů v médiích i horečnou činnost investigativních novinářů, kteří alespoň na první pohled prozkoumali okolnosti vraždy do nejzazších podrobností a zákoutí. A přesto se dlouhá tři desetiletí od osudných výstřelů v Dallasu neozval ani jediný hlásek obvinění vůči Izraeli a v průběhu pětadvaceti let od vydání Piperovy průlomové knihy v roce 1994 proniklo do anglicky psaných médií jen naprosté minimum z jeho analýz. Jestliže mohl takto obrovsky zásadní příběh zůstat tak dlouho ukrytý, klidně nemusel být první ani poslední.

Pokud museli bratři Kennedyovi skutečně zemřít kvůli ostrým neshodám v otázce naší blízkovýchodní politiky, rozhodně nebyli prvními významnými západními vůdci, kteří takto skončili, zejména v předchozí generaci, která se zapojila do vyhrocených bitev doprovázejících vznik izraelského státu. Všechny běžné učebnice dějepisu mluví o incidentech, při nichž sionisté ve 40. letech zavraždili britského lorda Moyneho a mírového vyjednavatele OSN, hraběte Folke Bernadotteho, jakkoliv o nezdařených pokusech o odstranění **prezidenta Harryho S. Trumana** a **britského ministra zahraničí Ernesta Bevina** v téže éře zpravidla mlčí.

V této době ale za nanejvýš podivných okolností zahynul také další významný Američan, a přestože se o jeho smrti pravidelně mluví, klíčový politický kontext je opomíjen, jak jsem podrobně rozebral ve svém článku z roku 2018.

Běžné historické učebnice čas od času zmíní dva zdánlivě nesouvisející příběhy, které nabývají na významu teprve tehdy, když zjistíme, že ve skutečnosti oba náležejí k jednomu propojenému celku. Do této kategorie bych ani na moment neváhal zařadit podivné úmrtí Jamese Forrestala.

V průběhu 30. let se Forrestal vypracoval až na vrchol Wall Street, když dosáhl pozice výkonného ředitele jedné z nejprestižnějších investičních bank Dillon, Read. Se stále nevyhnutelnějším zapojením do války ho Roosevelt v roce 1940 získal pro práci ve vládě, mj. i proto, že jako všeobecně známý republikán pomohl „prodat“ válečnou politiku jako nadstranický projekt. Forrestal se stal náměstkem ministra námořnictva. Roku 1944 se po smrti svého nadřízeného vysokého věku vyšvihl do ministerské funkce a po delších třenicích nad reorganizací našich ozbrojených sil zaujal v roce 1947 post prvního amerického ministra obrany, pod něhož spadala armáda, námořnictvo, letectvo i námořní pěchota. Forrestal patřil k nejvlivnějším členům Trumanovy vlády. Krátce po prezidentově znovuzvolení roku 1948 však Forrestal propadl paranoie a depresím, rezignoval ze své mocné pozice a o několik týdnů později si vzal život skokem z okna 18. patra Námořní nemocnice v Bethesda. I když jsem ještě o Forrestalovi a jeho životě nevěděl téměř nic, vždy jsem nad touto podivnou historickou událostí nevěřičně pokyvoval hlavou.

Mezitím mně známé učebnice dějepisu zpravidla na jiné stránce nebo dokonce v úplně odlišné kapitole vykreslovaly trpký politický konflikt uvnitř Trumanovy vlády nad otázkou uznání státu Izrael, k němuž došlo předchozího roku. Dočetl jsem se, že podle George Marshalla měl být tento krok naprostou katastrofou pro americké zájmy, jelikož mohl Americe odcizit stovky milionů Arabů a muslimů, vládců nad nesmírným ropným bohatstvím Blízkého východu – a jeho postoj byl natolik rozhodný, že neváhal pohrozit svou rezignací. Truman se

nakonec - i pod vlivem osobního nátlaku svého někdejšího židovského obchodního parťáka z galanterního podnikání Eddieho Jacobsona - rozhodl Izrael uznat a Marshall ve vládě setrval.

Asi před deseti lety se mi nějak dostala do rukou zajímavá knížka Alana Harta, dlouholetého blízkovýchodního korespondenta BBC, ze které jsem se dozvěděl, že tyto dva zdánlivě oddělené události tvoří jeden nedílný celek. Podle Harta byl totiž skutečnou hybnou silou odporu vůči uznání Izrael - jakkoliv i G. C. Marshall byl silně proti - uvnitř Trumanova kabinetu právě Forrestal a stal se také jeho veřejnou tvář, za což musel snášet četné výpady médií a nakonec ze svého ministerského postu odešel. Hart také formuluje opodstatněné pochyby o tom, zda byla Forrestalova pozdější smrt skutečně sebevraždou. Jako oporu si zde bere podrobnou analýzu z obskurních webových stránek.

Dnes považujeme za samozřejmost, do jaké míry internet zdemokratizoval šíření informací a umožnil propojit „tvůrce“ poznání s těmi, kdo po něm prahnou - a to bez nutnosti kontroly nějakým způsobem zprostředkující institucí. Napadá mě jen málo názornějších příkladů uvolněného potenciálu tohoto nového systému než podrobný rozbor **„Who Killed Forrestal?“** jistého Davida Martina, který se označuje za ekonoma a politického blogera. Jeho série článků v rozsahu mnoha desítek tisíc slov o osudu prvního amerického ministra obrany nabízí vyčerpávající debatu o všech zdrojových materiálech, včetně hrstky vydaných knih zabývajících se Forrestalovým životem i jeho podivným skonem, doplněnou dobovými novinovými články a bohatstvím relevantních dokumentů z veřejné sféry, získaných na základě zákonů o přístupu k informacím. Jeho závěr - tedy vražda a následný masivní vládní zastírací komplot - se zdá být velice věrohodně odůvodněn.

Jak už jsem zmínil, Forrestalova role hlavního odpůrce vzniku Izraele v Trumanově vládě z něj učinila terč takřka nevídané kampaně osobních útoků v rádiu i novinových listech, do jejíhož čela se pasovala dvojice nejvlivnějších sloupkařů v zemi na levici i pravici. I když židovského původu byl „jen“ Walter Winchell, Drew Pearson nikoliv, oba byli přesvědčení sionisté s těsnými vazbami na ADL. Jejich nenávistné výpady a obvinění proti Forrestalovi neskončily ani po jeho rezignaci a smrti.

Pokud ponecháme stranou neuvěřitelně přehnaná vylicízení Forrestalových údajných psychických problémů, šířená těmito nanejvýš nepřátelsky naladěnými novináři a jejich nesčetnými pomahači, velká část jeho údajné paranoie podle všeho sestávala z přesvědčení, že ho v hlavním městě někdo sleduje, jeho telefony jsou pravděpodobně odposlouchávané a jeho život může být ohrožen úklady sionistických agentů. Vezmeme-li v potaz, co se v té době ve světě dělo, nemusely být tyto jeho obavy vůbec absurdní.

Úředník ministerstva zahraničí Robert Lovett, vcelku obyčejný a nijak vysoce postavený odpůrce sionistické lobby, dostával podle svých slov v téže době pravidelné noční výhrůžné telefonáty, což ho velice znepokojovalo. Martin cituje také pozdější spisky sionistů, v nichž se vychloubali, jak umně a efektivně jejich strana využívala vydírání odposlechem získanými materiály k zajištění dostatečné politické podpory pro vznik Izraele.

V pozadí dění se pak mocné finanční zájmy sjednotily, aby zajistily, že prezident Truman

oslyší jednohlasná doporučení všech svých diplomatických i národně bezpečnostních poradců. S odstupem let pak nezávisle na sobě **Gore Vidal** i **Alexander Cockburn** napsali, že ve washingtonských politických kruzích bylo veřejným tajemstvím, že během své zoufale se vyvíjející kampaně za znovuzvolení v roce 1948 Truman tajně přijal od bohatých sionistů dva miliony dolarů v hotovosti výměnou za uznání Izraele. V dnešních cenách tato suma převyšuje dvacet milionů dolarů.

Republikánský kandidát Thomas Dewey byl jednoznačným favoritem prezidentských voleb 1948 a po Trumanově neočekávaném triumfu byla Forrestalova pozice značně oslabena, když ho Pearson ve svém článku obvinil, že se v průběhu kampaně tajně setkal s Deweyem, aby si zajistil možnost pokračovat ve své funkci i pod novým vedením.

Po porážce svého postoje k blízkovýchodní politice a pod tíhou nekončících mediálních útoků byl Forrestal nucen vzdát svého ministerského postu. V podstatě bezprostředně poté byl přijat do Námořní nemocnice v Bethesdě na pozorování, údajně sužován těžkou únavou a vyčerpáním. **Zůstal zde celých sedm týdnů s velice omezeným přístupem návštěvníků zvenčí. 22. května 1949 měl být konečně propuštěn, ale jen pár hodin předtím, než ho jeho bratr Harry přijel vyzvednout, bylo jeho tělo bez života nalezeno pod okny jeho pokoje v 18. poschodí, s provazem pevně utaženým kolem krku. V souladu s oficiálním tiskovým prohlášením psaly všechny listy o jeho nešťastné sebevraždě, kdy se měl nejprve pokusit oběsit a když se mu to nepovedlo, vyskočil místo toho z okna.** V jeho pokoji se našla stránka z poloviny popsaná řeckými verši, což se v dobách největší slávy freudovského psychoanalytického myšlení vykládalo jako podvědomý spouštěč jeho náhlého puzení ke smrti, de facto ekvivalent vzkazu na rozloučenou. Moje historické učebnice tento zašmodrchaný příběh vykládají jednoduše jako „sebevraždu“, a tak jsem jej také bez zpochybňování četl.

Martin o tomto oficiálním verdiktu vyslovuje četné a velice závažné pochybnosti. Krom jiného zveřejněné rozhovory s Forrestalovým bratrem i přáteli ukazují, že nikdo z nich vysvětlení o jeho sebevraždě neuvěřil a že nikomu z nich nedovolili se s ním vidět skoro po celou dobu jeho po pobytu v nemocnici. Bratr si pak vybavoval, že předchozího dne byl Forrestal výborně naladěný a svěřil se mu s plánem využít po svém propuštění část svého značného jmění k nákupu novin, kde by lidem poodhalil celou řadu zamlčovaných faktů ohledně amerického vstupu do 2. světové války, které znal z první ruky a mohl se navíc opírat o svůj vysoce podrobný osobní deník, který si dlouhá léta vedl. Když byl Forrestal umístěn do nemocnice, vláda tento několika tisícistránkový dokument zadržela a po jeho smrti byl vydán patrně jen v silně okleštěné a redigované podobě, což ovšem i tak stačilo, aby se stal skutečnou historickou senzací.

Martinem získané vládní dokumenty pak pochybnosti o verzi událostí, předkládané ve všech standardních učebních jako oficiální, dále prohlubují. Forrestalovy lékařské záznamy neobsahují žádnou oficiální pitevní zprávu, v jeho pokoji se našlo rozbité sklo ukazující na násilný zápas a co je asi nejpozoruhodnější, přepsané řecké verše – s oblibou citované jako nejsilnější vodítko Forrestalových sebevražedných úmyslů – vůbec nebyly psané jeho rukou.

Kromě novinových článků a oficiálních dokumentů vychází značná část Martinovy analýzy, včetně rozsáhlých osobních rozhovorů s Forrestalovými přáteli a příbuznými, z krátkého díla Cornella Simpsona *The Death of James Forrestal*, (1966, velmi pravděpodobně se jedná o pseudonym). Simpson píše, že jeho investigativní bádání probíhalo jen s odstupem několika let od Forrestalovy smrti a přestože bylo vydání knihy už naplánováno, vydavatel se nakonec zalekl vysoce brizantního potenciálu přiložených materiálů, a tak projekt zrušil. Simpson se o mnoho let později rozhodl oprášit původní rukopis a vydat ho u nakladatelství Western Islands, což byl podnik provozovaný Společností Johna Birche, pravicové organizace nevalné pověsti s konspiračními názory, jejíž celostátní vliv byl v té době na svém zenitu. Proto jsou určité aspekty knihy zajímavé ještě návdavkem k tomu, co se v ní přímo píše o Forrestalovi.

První část knihy tvoří podrobná prezentace dostupných důkazů v případě Forrestalova nanejvýš podezřelého úmrtí, mj. řady rozhovorů s jeho přáteli a příbuznými, ve druhé se pak autor věnuje rozlétání temných piklů světového komunistického hnutí, nedílné to součásti ideologie bircheristů. Forrestal se měl pro svůj zarytý antikomunismus stát terčem k likvidaci komunistickými agenty a v **knize nenajdeme skoro nic o jeho tvrdém a veřejném kontroverzním střetnutí o uznání Izraele, přestože se nepochybně jednalo o hlavní důvod zatmění jeho politické hvězdy**. Martinovi tyto zvláštní nesrovnalosti rozhodně neunikají a dokonce se nahlas zamýšlí nad možností, zda nemohly být některé prvky knihy a její vydání zamýšleny jako odvedení pozornosti od této sionistické dimenze záležitosti k vágním komunistickým spiknutím.

Vezměte si třeba dnes už zcela zapomenutého Davida Nilesa, jenž byl ale jedním z hrstky vysoce postavených mužů Rooseveltovy vlády, který zůstal i v Trumanově nastupující administrativě a podle slov řady zasvěcenců se postupně stal jedním z nejvlivnějších hráčů v kuloárech Trumanova kabinetu. Mnozí na něj ukazují prstem jako na hlavního iniciátora Forrestalova odstranění, což podporuje i Simpsonova kniha, jejíž autor ho trochu nepřímou označuje za komunistického agenta. Přestože ale dokumenty tzv. Venona Papers odhalují Nilesovu příležitostnou spolupráci se sovětskými agenty při jejich špionážní činnosti, podle všeho tak nečinil pro peníze ani z dalších pohnutek a rozhodně nebyl součástí jejich zpravodajské sítě. Martin i Hart místo toho snášejí záplavu důkazů, že Nilesova loajalita náležela v první řadě sionismu a v roce 1950 už byla jeho špionáž pro mladý blízkovýchodní stát natolik do očí bijící, že generál Omar Bradley, šéf spojeného sboru náčelníků štábů, pohrozil okamžitou rezignací, nebude-li Niles odvolán, a tak přinutil Trumana jednat.

Forrestal byl bohatý a popudlivý irský katolík a podle mého mínění existují nezanedbatelné důkazy, že jeho smrt důsledkem souhry příčin a faktorů nápadně podobným těm, které o 14 let později měly stát za násilnou smrtí ještě význačnějšího irského katolíka v Dallasu.

Při bližším pohledu pak narážíme na další za podobných okolností mrtvé, byť se důkazy v těchto případech jeví mnohem méně přesvědčivě. Piperovo dílo z roku 1994 se věnuje především atentátu na JFK, ale asi polovina z více než 650 stran knihy připadá na dlouhou sérii příloh a dodatků zabývajících se příbuznými tématy. Jeden z nich se věnuje podezřelým úmrtím několika někdejších vysoce postavených důstojníků CIA s náznaky „nečisté hry“.

Bývalý ředitel CIA William Colby byl zdá se dlouhodobě považován za skeptika ohledně americko-izraelských vztahů, což mu v proizraelských médiích vyneslo nelichotivé přívěsky „arabista“. Ze své pozice ředitele CIA v roce 1974 ukončil kariéru dlouholetého šéfa kontrarozvědky uvnitř organizace Jamese Angletona, jehož nanejvýš těsné vazby s Izraelem i Mosadem vzbuzovaly vážné pochybnosti o tom, komu patří jeho skutečná loajalita. Piper tvrdí, že do roku 1996 Colbyho znepokojení z izraelské infiltrace a manipulace amerických vládních představitelů vzrostlo do té míry, že se odhodlal zorganizovat ve Washingtonu schůzku s vysoce postavenými arabskými představiteli, kde navrhnul společný postup proti tomuto nebezpečí. Zá pár týdnů ale Colby zmizel a když se nakonec našlo jeho utonulé tělo, oficiální vyšetřování skončilo závěrem, že zahynul nedaleko svého domu při jízdě na kánoji. Jeho arabští partneři ovšem mluvili o násilné smrti.

Piper se zabývá také dřívějším úmrtím Johna Paisleyho, někdejšího dlouholetého viceprezidenta Odboru strategických studií CIA /CIA's Office of Strategic Research/, hlasitého kritika vlivu Izraele a jeho neokonzervativních spojenců na národně-bezpečnostní politiku. Koncem roku 1978 bylo jeho tělo nalezeno ve vodě zálivu Chesapeake s kulkou v hlavě, a přestože byla jeho smrt označena za sebevraždu, podle Pipera tomuto vysvětlení uvěřil málokdo. Popisuje, jak Richard Clement, předseda meziodborového protiteroristického výboru za Reaganovy vlády, v roce 1996 vysvětlil:

Izraelci se nijak nezdráhali „ukončit“ klíčové lidi v amerických zpravodajských složkách, kteří si pohrávali s myšlenkou odhalit jejich čachry. My, kteří jsme obeznámeni s Paisleyho případem, víme, že ho odstranil Mosad. Nenajdete ale nikoho, ani v Kongresu, kdo by byl ochotný předstoupit a oznámit to veřejně.

Piper si všímá i rozhořčených politických bojů, které během let svedli s izraelskou lobby v Kongresu a médiích další washingtonští experti na národní bezpečnost, jako třeba někdejší zástupce ředitele CIA, admirál Bobby Ray Inman. Toho sice prezident Clinton nominoval do funkce ministra obrany, bouře nevole a smršť kritiky zastánců Izraele ho ale přinutila kandidaturu stáhnout.

Nepokoušel jsem se podrobněji studovat materiály, na které zde Piper odkazuje. O těchto případech jsem nevěděl a všechny uvedené důkazy jsou čistě nepřímé, těžko tedy hovořit o něčem průkaznějším než důvodném podezření. Autora ovšem považuji za solidního investigativce a badatele, jehož závěry nelze brát na lehkou váhu. Proto zájemcům vřele doporučuji přečíst si **Dodatek č. 6** (o délce 5000 slov) a rozhodnout se dle svého nejlepšího uvážení.

Sedmá část článku Rona Unze *American Pravda: Mossad Assassinations: The Strange Death of James Forrestal, and Other Fatalities* vyšla na stránkách Unz Review 27. ledna 2020.

Series Navigation

<< Americká Pravda: Rasa, inteligence a bohatství - co nám o tomto tabuizovaném tématu

DĚLSKÝ POTÁPĚČ

říkají faktaAmerická Pravda: Atentáty Mosadu, část 6 >>